



Found in Translation: Marek Šindelka

Atelier de traduction tchèque-français

Extrait de la nouvelle *Zůstaňte s námi*

„Proboha, víš jak ty umíš bejt zlej?“

„Lepší než bejt naivní.“

„To myslíš mě?“

„Taky.“

„Jsi fakt idiot.“

„Jak myslíš.“

Ještě chvíli hrajeme ping pong. Jenže míček už vidět není, údery naprázdno tlučou vzduch a my jsme najednou skutečně směšní. Kdyby nás někdo viděl, smíchy by se musel udusit. Jenže úměrně naší směšnosti v nás narůstá zlost. Párkrát se bodneme do slabin. Ani se pořádně nestihneme rozkoukat a už jsme docválali do momentu, kdy by se mělo stát něco strašného, nejspíš facka, bum prásk, pár hodin trucování, vzájemné dotčenosti, přežvykování všelijakých křivd, pak trochu pocity smutku, dezorientace, s kým já to žiju atd., usmíření, láska, jedeme dál. Jenže tady facku jaksi nelze – už tak se po nás lidé otáčejí – a tak to všechno po Andrei sjede jak po hromosvodu a ona mi dupne na nohu. To mě tak překvapí, že vyprsknu smíchy a Andrea – věci mezi nebem a zemí – taky vyprskne smíchy, jenže hned mě vší silou nakopne do kotníku, až se mi zatmí před očima. Směju se – asi tomu, jak to bolí – co jiného je tady k smíchu? Povolím stisk čelistí, utřu vyklouzlou slzu, ještě trochu se uchechtnu, vzdychnu. Andrea je pryč. Proderu se skrz zkoprnělé ksichty. Doběhnu ji u šaten. Je zle.

->

Zabouchl jsem dveře. Pach aviváže. Čisto. Náš byt. U dveří miska. Prázdná. Od rána jsme pryč. Kručí nám z toho v kočce. Nohou odstrkuju to dotěrné vlnění, předení a mňoukání. Zmatené zvíře se začne lísat k botě, kterou jsem odkopl do rohu. Jenže bota jí nekrmí a nekrmí a my máme jiné věci na práci. Budeš si muset počkat do rána, ty hloupý přebytečný tvore. Zasměju se. Svléknu zpocené sako, zahodím, rozepnu košili, Andrea v koupelně, smývá líčidla, dýchá do zrcadla, políbím ji na rameno, odstrčí mě, políbím ji na šíji, chanel, cigarety, trošičku slaná, ucukne, přitáhnu jí k sobě, vysmekne se, jde pryč. Jdu za ní. Chytnu ji za ruku, trhnutím jí vyprostí, a to už jsme v jídelně a já Andreu popadnu a hodím na stůl, trochu kope, ale asi už jí to taky začalo bavit, takže se trochu pereme, trochu líbáme a za chvíli už jsme v sobě, a ze stolu padá váza a solnička a tříští se sklo a nějaký porcelán, protože po snídani nikdy nesklízíme a Andrea mě kousne do ramene, hodně, protože má teď na horním rtu krev a já jí držím přibitou na desce stolu a nakonec spadneme i se stolem a málem usmrtime kočku, která je vždy a všude a shodíme polici s květinama, mokrá hlína a hliněné střepy a šfavnaté pachy kořenů, smrad jak po bouřce, v tom všem my, hluchota a slepota na sto způsobů, na sto poloh, skřípot hlíny o parkety, Andrea popadne ostrý kus květináče a zkouší mě s ním bodnout, jenže já jí zkroučím ruku za záda, otočím jí, popadnu polámaný fikus benjamins a seřežu ji tak, až mě z toho bolí ruka, pak jí to udělám análně, ona mě zfackuje, nechám se, praští mě těžítkem a rozbije mi nos, pak už jen ležíme a dýcháme, obejmeme se, ale je to jak sahat na vypnutou motorovou pilu, ležíme, nemůžeme se pohnout, není kam, za tím objetím začíná život, není jasné, co se tam po tomhle bude dít, radši ležíme a dýcháme, kolem obchází kočka, kolem páchne bouřka, sáhnu si na nos, pohnu s kostí, štípe to, v půl druhé Andrea mlčky vstane a odejde do koupelny. Přes dveře je slyšet každý pohyb. Pláče.